

Sygn. akt I C 1993/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2019r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Aneta Siemaszko

po rozpoznaniu w dniu 04 października 2019r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. B. (1)**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda W. B. (1) kwotę 6.124,02 zł (sześć tysięcy sto dwadzieścia cztery złote dwa grosze) wraz poniższymi odsetkami od następujących kwot:

- 4.324,02 zł (cztery tysiące trzysta dwadzieścia cztery złote dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

- 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 listopada 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.124 zł (dwa tysiące sto dwadzieścia cztery złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 97,66 zł (dziewięćdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1993/15

UZASADNIENIE

W. B. (1) pozwem wniesionym w dniu 18 sierpnia 2015r. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6.124,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 4.324,02 zł od dnia 11.07.2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.800 zł od dnia 01.11.2014 r. do dnia zapłaty

oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 27 marca 2014r. doszło do kolizji w wyniku, której uszkodzeniu uległ należący do niego samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji drogowej posiadał ubezpieczenie OC wykupione w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, wobec czego po zgłoszeniu szkoda została zarejestrowana pod nr (...) -01. Powód wyjaśnił iż zlecił naprawę pojazdu, która wyniosła 7.118,88 zł brutto, natomiast przedtem zawarł z T. B. (1) umowę najmu pojazdu zastępczego, a wysokość czynszu ustalono na kwotę odpowiadającą iloczynowi czasu najmu oraz stawki za każdą rozpoczętą dobę w wysokości 150 zł brutto. Najem zaś trwał 12 dni i z tego tytułu koszty zamknęły się kwota 1.800 zł.. Powód wskazał, że przez pozwanego został sporządzony kosztorys naprawy zgodnie, z którym łączna kwota kosztów naprawy została określona na 2.179,01 zł brutto, natomiast kalkulacja naprawy wykonana na zlecenie powoda opiewała na kwotę 7.118,88 zł brutto. Powód wskazał, że ostatecznie przyznano mu odszkodowanie w kwocie 2.794,86 zł bez uwzględnienia zastosowania części oryginalnych oraz przy obniżeniu stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych jak również zakwestionowano zasadność najmu pojazdu zastępczego. Powołując się na powyższe powód stwierdził, że niewłaściwa jest praktyka zakładów ubezpieczeń polegająca na ustalaniu odszkodowania z tytułu OC w oparciu o średnią stawkę na rynku, bowiem w ten sposób dochodzi do sytuacji, w której powód dokonując naprawy w warsztacie i uiszczając cenę za naprawę nie uzyskuje wyrównania poniesionej straty, bowiem stawki obliczone przez ubezpieczycieli są zaniżane. Powód powołał się na art. 363 § 1 k.c. który stanowi o prawie wyboru przez poszkodowanego sposobu naprawienia szkody, w konsekwencji na prawo do dokonania naprawy z zastosowaniem nowych części oryginalnych, jeżeli takie posiadał w swoim pojeździe przed uszkodzeniem, co wynika z pełnej kompensaty szkody. Tym samym w niniejszym postępowaniu dochodzi kwoty: 4.324,02 zł (z tytułu kosztów naprawy pojazdu) oraz 1.800 zł (z tytułu najmu pojazdu zastępczego). Co do żądania odsetek ustawowych podniesiono, iż pozwany bezsprzecznie w dniu 26 czerwca 2014r. posiadał wszystkie niezbędne dokumenty do wyliczenia odszkodowania w zakresie uszkodzeń pojazdu i najpóźniej w dniu 17 października 2014r. co do kosztów najmu pojazdu zastępczego. Doliczając nadto dodatkowy termin na wypłatę odszkodowań powinna ona nastąpić w dniu 10 lipca 2014r. oraz 31 października 2014r. stąd żądanie sformułowane w pozwie w tym zakresie.

W odpowiedzi na pozew z dnia 20 listopada 2015r. (k.49-63) pozwane towarzystwo ubezpieczeń wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.. W uzasadnieniu pozwany potwierdził, że w ramach przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda odszkodowanie w kwocie 2.794,86 zł z tytułu naprawy pojazdu i odmówił wypłaty powodowi odszkodowania stanowiącego zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Z. wysokość roszczenia z tytułu naprawy pojazdu oraz zasadność i wysokość roszczenia z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pozwany wskazał, że podstawę przyznania przez ubezpieczyciela odszkodowania stanowił kosztorys określający zakres naprawy sporządzony w toku postępowania likwidacyjnego na podstawie oględzin pojazdu przeprowadzonych przez rzeczoznawcę. Na tej podstawie pozwany dostrzegł, że koszty naprawy przedstawione przez powoda a wynikające z załączonej faktury nie stanowią normalnych następstw zdarzenia i zostały one przez powoda znacząco zawyżone. Pozwany powołał się na brak wskazania przez powoda informacji, czy jest on płatnikiem podatku VAT od czego uzależniona byłaby możliwość żądania wypłaty odszkodowania wraz z podatkiem VAT lub zwrot niewypłaconej kwoty podatku VAT, bowiem jak wskazał pozwany w przypadku gdyby powód był zarejestrowanym podatnikiem podatku VAT nie ma możliwości wystąpienia do zakładu ubezpieczeń z roszczeniem o wypłatę odszkodowania wraz z podatkiem VAT lub o jego część. Pozwany wskazał odnosząc się do żądania powoda, że pozwany ponosi odpowiedzialność tylko na normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wobec tego w przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu normalnym następstwem jest konieczność poniesienia kosztów niezbędnych do naprawy pojazdu, a koszty niezbędne powinny odpowiadać średnim wartościom cen obowiązującym za dane usługi na rynku lokalnym. Pozwany powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego (z dnia 13 czerwca 2003 r., III Czp 32/03) zgodnie, z którym odszkodowanie za uszkodzenie samochodu, które przysługuje poszkodowanemu od ubezpieczyciela winno obejmować ekonomiczne uzasadnione i niezbędne koszty naprawy pojazdu mechanicznego ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Pozwany zakwestionował wartość dowodową przedstawionych faktur VAT stając na stanowisku, że są to jedynie

dokumenty prywatne. Ponadto w dalszej części przyjął, że w sytuacji naprawienia pojazdu należne odszkodowanie powinno obejmować wycenę części zamiennych rzeczywiście użytych do naprawy oraz wycenę zakresu prac z uwzględnieniem technologii przeprowadzonej naprawy uwzględniając w tym stopień zużycia uszkodzonych części pojazdu podlegających naprawie. Pozwany podniósł, iż powód nie wykazał, by pojazd był mu niezbędny lub konieczny, nadto stanął na stanowisku, że powód nie przyczynił się do minimalizacji szkody i przeciwdziałania zwiększenia jej rozmiarów w ten sposób by wynająć pojazd zastępczy na jak najkrótszy czas oraz po tańszych, uzasadnionych kosztach, co za tym idzie pozwany nie ma obowiązku refundacji dowolnych kosztów najmu pojazdu. Ponadto nie znalazł podstaw do kalkulacji naprawy jedynie o części oryginalne sygnowane znakiem producenta. Pozwany zakwestionował wysokość stawki za dobę najmu pojazdu zastępczego, która w jego ocenie odbiega od cen ustalonych na rynku lokalnym jako znacznie zawyżona oraz żądanie powoda w zakresie odsetek ustawowych od żądanej przez powoda należności głównej. Uzasadnił to okolicznością, iż odszkodowanie zostało wypłacone w przepisany ustawowo terminie zatem odsetki ustawowe dochodzone od łącznej kwoty 6.124,02 są nienależne a roszczenie bezpodstawne.

Na rozprawie przeprowadzonej w dniu 12 kwietnia 2016r. (k.246-247) strona powodowa odniosła się do odpowiedzi na pozew, kwestionując stanowisko zgodnie, z którym powód nie działał w celu minimalizacji szkody wskazując, że nie jest to zgodne z prawdą bowiem przy wynajęciu pojazdu zastępczego kierował się najlepszą ofertą, nadto wartość czynszu była przez niego negocjowana. W dalszej kolejności wskazano, że naprawę zlecił w zaprzyjaźnionym warsztacie po niższej cenie. Strona powodowa odniosła się również do naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych, co nie stanowiło wzbogacenia się powoda.

W dalszej części postępowania strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. prowadzi działalność ubezpieczeniową, w tym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Bezsporne, a nadto dowó d:

- odpis z KRS pozwanego z dnia 08.04.2013r.k. 65-68.

W dniu 27 marca 2014r. na skrzyżowaniu z ul. (...) w S. doszło do kolizji wskutek, której uszkodzeniu uległ pojazd marki O. (...) o nr rej. (...) będący w chwili zdarzenia własnością W. B. (1). Sprawca zdarzenia prowadzący samochód marki M. (...) o nr rej. (...) posiadał ubezpieczenie obowiązkowe odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W.

W dniu 9 kwietnia 2014r. potwierdzono zgłoszenie zaistniałej szkody nadając jej numer (...) -01.

D. ó d :

-potwierzenia zgłoszenia szkody k. 87-89,

-potwierzenie okoliczności zdarzenia k. 114-115,

- notatka policyjna k.126,

Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w którym przy użyciu systemu komputerowego sporządzono w dniu 16 kwietnia 2014r. kalkulację naprawy nr (...). Zgodnie z tą kalkulacją koszt naprawy z VAT wyniósł 2.179,01 zł. Przy obliczeniach przyjęto stawkę 60 zł za jedną roboczogodzinę prac blacharskich, mechanicznych i lakierniczych. Wskazano, że części zamienne wyniosły 418,12 zł, materiał lakierniczy (67 %) 541,43 zł, prace blacharskie 384 zł, lakiernicze 336 zł, koszty i prace dodatkowe w sumie 12 zł.

Powód po zdarzeniu zlecił naprawę uszkodzonego pojazdu w zaprzyjaźnionym warsztacie (...) w T., której dokonał M. C. prowadzący warsztat. Naprawa wyniosła 7.118,88 zł brutto. Na zlecenie powoda został sporządzony kosztorys

naprawy o nr 1/5/2014. Powyższą kalkulację wykonano w dniu 6 maja 2014r. przy użyciu systemu A.. Koszty naprawy po wyliczeniu z VAT wyniosły łącznie 7.118,88 zł. Za jedną roboczogodzinę prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych przyjęto stawkę 120 zł. W sumie robocizna wyniosła 624 zł, lakierowanie łącznie z robocizną i materiałem 1.624,09 zł, części zamienne 3.539,62 zł. Do naprawy pojazdu powoda użyto nowych części oryginalnych.

D. ó d:

- **kalkulacja nr (...) z 16.04.2014r. k. 25-27, k.191-195**
- **kalkulacja nr 1/5/2014 z dnia 06.05.2014r.k. 20-24, k.119-122,**
- **informacja z 16.04.2014r. k.28-29,k.189,**
- **faktura z 06.05.2014r. nr (...) k. 15, k.123,**
- **historia naprawy samochodu k. 32,**
- **zeznania świadka M. C. k.250-252,**
- **zeznania powoda W. B. k.252-255,**
- **pismo M. C. z 23.02.2018r. k. 338.**

Powód przedmiotowy pojazd przed kolizją wykorzystywał do przewozu materiałów budowlanych (z przyczepką) albowiem prowadził budowę domu jednorodzinne w N. oraz budynku gospodarczego na swojej posesji. W tym czasie posiadał jeszcze inne pojazdy (C. (...) o nr rej. (...), z którego korzystała żona oraz V. (...), który użytkował syn oraz M. (...) użytkowany przez niego)) ale pojazdy te nie były z „hakiem” i typu (...). Inne posiadane pojazdy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nie spełniały także tych wymogów. W tym czasie prowadził działalność gospodarczą, głównie budowlaną i był płatnikiem VAT. Prowadzona budowa była jego pierwszą, bo wcześniej działalność dotyczyła prac remontowych. Przedmiotowy pojazd był wykorzystywany do prowadzonej działalności gospodarczej powoda ale został wprowadzony do ewidencji środków trwałych jako prywatny. Koszty z tytułu naprawy pojazdu nie zostały faktycznie umniejszone z tytułu podatku VAT.

W dniu 24 kwietnia 2014r. w P. została zawarta umowa najmu pojazdu pomiędzy wynajmującym T. B. (1) a najemcą W. B. (1), której przedmiotem był V. (...) o nr rej. (...). Strony ustaliły dobową stawkę najmu pojazdu w kwocie 150 zł na okres 12 dni od 24.04.2014 r. do 05.05.2014r. Decyzję taką podjął po zorientowaniu się jakie stawki w tym zakresie obowiązują na rynku i że są one wyższe od w/w stawki. Kwotę tę zapłacił powód wynajmującemu.

D. ó d:

- **umowa najmu z 24.04.2014r. k. 13-14, k.128-129,**
- **cenniki usług k. 33-36,**
- **informacja z (...) z 10.11.2015r. k.205-220, k.221-228,**
- **zeznania świadka T. B. k. 248,**
- **zeznania powoda W. B. k.252-255.**

Pozwany uznał odpowiedzialność ubezpieczonego co do zasady (w zakresie naprawy pojazdu powoda) i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w łącznej kwocie 2.794,86 zł z pominięciem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Decyzja zapadła w dniu 26 czerwca 2014r. Powód skierował do pozwanego odwołanie w dniu 15 lipca 2014r. od wysokości przyznanego odszkodowania wnosząc o zmianę decyzji poprzez zapłatę kwoty:

- 4.324 zł zgodnie z przedłożoną faktura Vat nr (...) za naprawę pojazdu,
- 1.800 zł tytułem refundacji kosztów wynajmu pojazdu zastępczego określając termin 14 dni od otrzymania niniejszego pisma. Pozwany po przeprowadzeniu ponownej analizy akt szkody wskazał, że ostateczna decyzja zostanie wydana po ponownym przeprowadzeniu oględzin ponaprawczych pojazdu. W piśmie z dnia 17 października 2014r. pozwany odmówił powodowi zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu.

D. ó d:

- **pismo z dn. 09.05.2014 r. k. 204,**
- **decyzja pozwanego z 26.06.2014 r. k. 16, k.134,**
- **plan zadań w szkodzie k. 144-186,**
- **odwołanie z 15.07.2014r. k. 135-136,**
- **pełnomocnictwo k.137,**
- **odwołanie pełnomocnictwa k.30,**
- **pismo pozwanego z 04.09.2014r. k.18-19,k. 140.-141,**
- pismo pozwanego z 17.10.2014r. k.17, k.138.**

Zakres uszkodzeń zaistniałych w pojeździe powoda jak i ich kwalifikacja w obu kosztorysach zleconych przez strony jest taka sama. Różnica wynika z przyjętych różnych stawek za roboczogodzinę i na uwzględnieniu przez pozwanego części alternatywnych do naprawy.

Średnia stawka za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w kwietniu 2014 r. wynosiła 122 zł/rbg, natomiast prac lakierniczych 128 zł/rbg. Koszt naprawy pojazdu w celu doprowadzenia do stanu sprzed szkody, przy użyciu nowych i oryginalnych części zamiennych i uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę na rynku lokalnym w okresie szkody wyniósł 7.364,72 zł. Czas niezbędny do naprawy pojazdu powoda (z uwzględnieniem majowego weekendu) to 14 dni. Średnia dobową stawka wynajmu pojazdu zastępczego, odpowiadającego klasie pojazdowi uszkodzonemu wyniosła w II kwartale 2014r. bez limitu kilometrów z pełnym ubezpieczeniem i bez konieczności uiszczenia kaucji 190,55 zł netto.

Do wymiany w przedmiotowym pojeździe zostały zakwalifikowane trzy podstawowe części zamienne: zderzak przedni, reflektor lewy i lusterko wsteczne lewe. Weryfikacja rodzaju tych części wymaga demontażu tych części. Jednakże po demontażu z uwagi na długi okres eksploatacji pojazdu po naprawie (5 lat) nie można określić czy były to części nowe czy używane i czy części te były użyte do naprawy po zdarzeniu z dnia 27 marca 2014r. czy nie były w późniejszym okresie wymieniane.

Powód w dniu 07 września 2018r. sprzedał przedmiotowy pojazd T. P. za kwotę 6.000 zł.

D. ó d:

- **dokumentacja fotograficzna k.69-86,**
- **opinia biegłego nr MS (...) M. M. z 15.12.2016r. k. 267 – 279,**
- Raport optymalizacji części k.305-305v**
- **ustna uzupełniająca opinia biegłego M. M. z 29.09.2017r. k. 310-311,**

- ustna uzupełniająca opinia biegłego M. M. z 05.01.2018r.k. 341-342,

- pismo biegłego M. M. z 29.03.2019r. k.381,

-umowa sprzedaży z 07.09.2018r. k.364-365.

Sąd d zwa żył, co następuje:

Wytoczone powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 6.124,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.324,02 zł od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.800 zł od dnia 1 listopada 2014 r. do dnia zapłaty. Podstawę faktyczną roszczenia stanowiła kolizja z dnia 27 marca 2014 r. w której uszkodzeniu uległ samochód marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący na dzień zdarzenia własność W. B. (3)

Sprawca szkody posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych OC w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W.. W toku postępowania likwidacyjnego towarzystwo ubezpieczeń dokonało kalkulacji naprawy szkody oraz przyznało powodowi odszkodowanie w wysokości 2.794,86 zł. W tym zakresie twierdzenia powoda nie były kwestionowane przez stronę przeciwną, co w konsekwencji dla Sądu stanowiło okoliczność bezsporną.

Spór między stronami postępowania wywiązał się co do wysokości należnego odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu oraz co do zasadności i wysokości należnego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego. W ocenie powoda, wypłacone odszkodowanie nie odpowiadało wartości kosztów niezbędnych do przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody i nie rekompensowało zasadnych kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Żądanie pozwu oparto na podstawie przepisu art. 436 § 2 k.c. w związku z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Stosownie natomiast do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Przesłanką powstania po stronie towarzystwa ubezpieczeń obowiązku odszkodowawczego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej była odpowiedzialność ubezpieczonego za wyrządzoną szkodę. Stosownie, bowiem do treści powołanego wyżej art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Natomiast podstawę prawną ciężącego na sprawcy kolizji obowiązku naprawienia szkody stanowił art. 436 § 2 k.c., zgodnie z którym w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Granice odpowiedzialności cywilnej regulują przepisy kodeksu cywilnego, zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika (§ 1). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2). Sposób działania zobowiązanego do odszkodowania określa art. 354 k.c. który stanowi, że dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom (§ 1). W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel (§ 2).

W toku postępowania strony powoływały się na wykonane w swoim zakresie kalkulacje naprawy pojazdu. Niniejsze wyceny jednak nie mogły stanowić podstawy przeprowadzonego postępowania dowodowego, bowiem stanowiska formułowane przez strony były odmienne. Podstawowe znaczenie dla ustalenia wymiaru napraw koniecznych w uszkodzonym pojeździe celem przywrócenia go do stanu sprzed kolizji, jako okoliczności o charakterze specjalnym, miał w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego oraz rekonstrukcji wypadków drogowych.

Zgodnie z art. 278 §1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2002 r. (w sprawie I CKN 92/00, opubl. LEX nr 53932). W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód wykazał, że przyznana mu w toku postępowania likwidacyjnego kwota 2.794,86 zł tytułem odszkodowania nie kompensuje całości poniesionej szkody. Na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej Sąd ustalił bowiem, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe powoda marki O. (...) wynosi 7.364,72 zł.

Przy ustalaniu kosztów naprawy pojazdu biegły sądowy posłużył się systemem kalkulacyjnym (...). W kalkulacji zostały uwzględnione ceny oryginalnych części zamiennych oraz średnie stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych, które podlegają ustaleniu w Stowarzyszeniu (...) i Ruchu Drogowego w S. i podlegają publikacji na stronie internetowej (...).pl, Biegły sądowy jest członkiem tego stowarzyszenia. Biegły sądowy przyjął za jedną roboczogodzinę prac blacharskich i mechanicznych – 122 zł, prac lakierniczych – 128 zł. Koszt naprawy wyliczony został na podstawie kwalifikacji uszkodzeń sporządzonej przez pozwaną, kalkulacji sporządzonej przez warsztat i na podstawie dokumentacji fotograficznej i wyniósł 7.364,72 zł w okresie szkody, tj. kwietniu 2014r. Niniejszy koszt biegły wyliczył przy użyciu nowych i oryginalnych części zamiennych i przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę występujących na rynku lokalnym w okresie powstania szkody.

Biegły określił czas niezbędny do przeprowadzenia naprawy blacharskiej i lakierniczej pojazdu dzieląc go na etapy:

1. Ustalenie rozmiaru uszkodzeń i kwalifikacja, które były zależne od czasu, w którym firma ubezpieczeniowa podjęła czynności dotyczące kwalifikacji uszkodzeń i przyjęcia odpowiedzialności za szkodę. Z dokumentacji fotograficznej wynika, że oględziny pojazdu pozwana wykonała w dniu 15.04.2014 r. Z akt sprawy wynika, że poszkodowany oddał pojazd do naprawy w dniu 24.04.2014 r. wraz z protokołem szkody (k. 32). Warsztat otrzymał protokół szkody w dniu oddania pojazdu do naprawy, czas trwania etapu naprawy – **1 dzień**.
2. Czas realizacji zamówienia materiałów i części do ustalonego zakresu naprawy, w zależności od marki i modelu pojazdu – **6 dni** wliczając w to dwa dni wolne od pracy.

3. Wykonanie naprawy blacharskiej, to czas technologicznie przewidziany dla danej operacji przez producenta pojazdu i czas na przygotowanie operacji technologicznych w danym warsztacie – **1 dzień** roboczy to technologiczny czas napraw blacharskich (po wyliczeniach).
4. Techniczny czas na operacje lakiernicze (po wyliczeniach) – **1 dzień** roboczy.
5. Czas potrzebny na wysuszenie powłoki lakierowej do poziomu „sucha na dotyk” od 8 do 12 godzin, czynności odbywają się poza godzinami pracy warsztatu – biegły nie ujął tego czasu w rozliczeniu czasu naprawy.
6. Czas uzbrojenia pojazdu, zawarty jest w technologicznym czasie naprawy.
7. Czynności porządkowe i inne związane z wydaniem pojazdu – **1 dzień**.

Łącznie okres naprawy w niniejszej sprawie biegły sądowy określił na około 10 dni, z uwzględnieniem weekendu majowego – 14 dni.

Biegły sądowy określił także średnią dobową stawkę wynajmu pojazdu odpowiadającego klasie pojazdowi uszkodzonemu w II kwartale 2014 r. Przedstawił tabelę obejmującą 9 pozycji ze wskazaniem firmy wynajmującej oraz ceny bez limitu kilometrów. Z niniejszego zestawienia średnia stawka wyniosła 190,55 zł netto.

Strona pozwana zakwestionowała zasadność przeprowadzenia naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych, wskazując że nie zostało wykazane by części uszkodzone również były częściami oryginalnymi, w szczególności, że pojazd w dacie szkody był pojazdem 8 letnim, poza okresem gwarancji, po wcześniejszych naprawach lewej przedniej części. Nadto zakwestionowała stawki przyjęte przez biegłego za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych, wskazując iż zostały znacznie zawyżone. Pozwany zaargumentował, że w czasie likwidacji współpracował z warsztatami z regionu (...), z którymi ustalono stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych na poziomie od 85 zł do 115 zł netto, wobec czego średnia stawka wynosi 105 zł netto. Pozwany podniósł, że biegły zastosował błędną metodę przygotowania do lakierowania, prawidłowo powinna zostać uznana bez lakierowania wstępnego. Biegły przyjął wydłużony czas naprawy bowiem nie wziął pod uwagę, że kosztorys ofertowy został wysłany do warsztatu przez pozwaną w dniu 16 kwietnia 2014r. a pojazd został oddany do warsztatu dopiero 24 kwietnia 2014r. więc warsztat powinien zamówić części zamienne do naprawy wcześniej, by w dniu przyjęcia pojazdu były one dostępne na miejscu. Pozwany podsumowując wskazał, że z uwagi na powyższe najem pojazdu zastępczego na cały okres podawany przez powoda w okolicznościach przedmiotowej sprawy był niezasadny i niecelowy bowiem nie pozostaje w związku ze szkodą.

W ustnej opinii uzupełniającej biegły sądowy wskazał, że średnie stawki za roboczogodzinę ustalane są w Stowarzyszeniu w czterech kategoriach warsztatów: dla warsztatów autoryzowanych, dla warsztatów nieautoryzowanych, dla warsztatów naprawiających samochody ciężarowe i motocykle po przeprowadzeniu badań, w których biorą udział wszystkie warsztaty autoryzowane, ok. 30 warsztatów nieautoryzowanych i ok. 5-6 warsztatów z dwóch ostatnich kategorii. Na tej podstawie określono średnią stawkę za roboczogodzinę obowiązującą w 2014 roku – 122 zł za prace blacharskie i mechaniczne, 128 zł za prace lakiernicze. W badaniach nie są uwzględniane indywidualne umowy z firmami ubezpieczeniowymi. W zakresie zastosowania przy naprawie części i ich jakości biegły wskazał, że w przypadku zderzaka przedniego i reflektora lewego naprawa może nastąpić przy użyciu zarówno części o jakości O i (...) – części oryginalne, zamienne ze znakiem producenta lub bez, co nie zmniejszy wartości pojazdu, jednak w przypadku zderzaka przedniego istnieje prawdopodobieństwo, że część o jakości O nie będzie dostępna w sieci handlowej. Biegły wskazał, że części o jakości P, PJ, PC, PT są wykonane z tworzyw sztucznych i mają gorszą jakość. Biegły wskazał na czym polega lakierowanie Y7 oraz, że metoda ta dotyczy elementów które należy polakierować od wewnątrz i na zewnątrz, w przypadku pojazdu powoda takim elementem był zderzak przedni. Co do reflektora biegły sądowy wskazał, że z oznaczeń tego reflektora wynika, że jest 3 różnych producentów reflektora oznaczonego jakością Q. Jeżeli znany byłby producent reflektora prawego istnieje możliwość doboru reflektora tego samego producenta wynikający z raportu optymalizacji. W dalszej kolejności należy uznać za zasadne stanowisko

biegłego sądowego zgodnie z którym twierdzi, iż części oznaczone jako P, PJ, PC, PT zwłaszcza części wykonane z tworzyw sztucznych są częściami gorszej jakości, bez o cechowania składu tworzywa i o dużo gorszych właściwościach mechanicznych i termicznych. Zgromadzone materiały dowodowe nie wskazują aby elementy uszkodzone na skutek kolizji i zakwalifikowane do wymiany nie były częściami oryginalnymi serwisowymi lub też nosiły ślady wcześniejszych napraw czy też uszkodzeń, tak więc wymiana w toku naprawy tych części na elementy nowe sygnowane znakami producenta pojazdu, nie spowodowałyby wzrostu wartości pojazdu w stosunku do stanu sprzed kolizji, a zatem nie doprowadziłyby również do wzbogacenia powoda. Sąd miał na uwadze, że zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodowego wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeśli zatem pozwany domagał się uwzględnienia przy wycenie szkody cen części innych aniżeli części nowe i oryginalne, to winien był udowodnić, że stan techniczny pojazdu czy też historia szkód pojazdu uzasadniały użycie tzw. zamienników. Z uwagi na stanowisko biegłego takie ustalenie nie było możliwe w ramach dokonania oględzin pojazdu i wydania opinii uzupełniającej albowiem po naprawie pojazdu i jego eksploatacji przez okres 5 – letni nie byłoby możliwe ustalenie w tym zakresie.

Wobec powyższego stanowiska biegły wskazał, że koszt naprawy pojazdu wyniósł kwotę 7.364,72 zł. W ocenie Sądu wartość naprawy ustalona przez biegłego zapewnia realizację funkcji roszczeń odszkodowawczych, albowiem umożliwia przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonej rzeczy. Przez przywrócenie stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie rzeczy do stanu używalności i jakości, istniejącego przed wystąpieniem szkody. Jak wskazał Sąd Najwyższy, rzecz ta winna odzyskać takie same walory użytkowe i estetyczne, jakie miała przed wyrządzeniem szkody (por. wyrok SN z dnia 19 lutego 2003 r., V CKN 1690/00, LEX nr 83828). Wydatki związane z zakupem części nowych stanowią wówczas uzasadniony koszt naprawy uszkodzonej rzeczy i wchodzi w skład odszkodowania. Jak stwierdził Sąd Najwyższy, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszystkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (wyrok SN z dnia 20 października 1972r., sygn. akt II CR 425/72, OSNC 1973/6/111).

Należy nadmienić, iż przedmiotowy pojazd został przed powoda naprawiony a następnie zbyty, jednak co istotne naprawa i sprzedaż pojazdu, nie miała wpływu na możliwość dochodzenia przez niego roszczenia odszkodowawczego w postaci domagania się części reszty odszkodowania za szkodę tytułem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody spowodowane ruchem pojazdów mechanicznych, wyrażającą się w kosztach przywrócenia tego samochodu do stanu poprzedniego. W tym miejscu należy nawiązać do stanowiska wyrażonego przez Sąd Najwyższy zgodnie, z którym roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj. w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego i pojawienia się dalszych przesłanek odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 marca 2017 r. II CNP 32/17). Wobec powyższego, skoro szkoda w majątku powoda oraz roszczenie o naprawienie szkody powstają w chwili uszkodzenia pojazdu to późniejsze zdarzenia takiej jak naprawa pojazdu i jego sprzedaż nie miały znaczenia dla dochodzenia roszczenia o wypłatę odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Wobec przytoczonego wyżej stanowiska Sądu Najwyższego obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony innych zdarzeń mających miejsce po wystąpieniu szkody. Stąd też nieuzasadnionym był wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność kosztów faktycznie wykonanej naprawy.

W konsekwencji wszystkich powyższych rozważań należało uznać, iż wypłacone przez pozwanego odszkodowanie nie pokryło w całości poniesionej przez powoda szkody w związku z uszkodzeniem jego pojazdu. Sąd przyjął, że wskazane w opinii biegłego sądowego koszty naprawy pojazdu są zasadne. W tym miejscu zaznaczenia wymaga, iż

przedmiotowy pojazd był wykorzystywany do prowadzonej działalności gospodarczej powoda ale został wprowadzony do ewidencji środków trwałych jako prywatny. Koszty z tytułu naprawy pojazdu nie zostały faktycznie umniejszone z tytułu podatku VAT. Na podstawie powyższych rozważań należało uznać, tym samym iż nie doszło do pełnego zaspokojenia roszczeń powoda w związku z przedmiotową kolizją drogową wobec czego pozwany nadal pozostaje zobowiązany do świadczenia odszkodowawczego. Skoro koszt naprawy pojazdu za biegłym został przyjęty na kwotę 7.364,72 zł brutto, a pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 2.794,86 zł to nadal pozostaje zobowiązany do zapłaty kwoty 4.569,86 zł brutto. Jednakże zgodnie art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem ani zasądzać ponad żądanie. Powód dochodził zapłaty łącznie kwoty 6.124,02 zł, ale obejmującej koszty naprawy pojazdu (4.324,02 zł) i zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego (1.800 zł). Mając na uwadze powyższe Sąd uwzględnił roszczenie co do należności głównej z tego tytułu w pełnej wysokości t.j. 4.324,02 zł.

Postulat pełnego odszkodowania przemawia także za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia, a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania. Termin wydatków „koniecznych” oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany mógłby zatem żądać tylko zwrotu wydatków poniesionych za korzystanie z pojazdu zastępczego. Za szkodę można uznać tylko koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody.

Rozważając zasadność zgłoszonego w sprawie żądania w zakresie zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego Sąd uznał, że twierdzenia powoda co do czasu niezbędnego korzystania z pojazdu zastępczego zasługują na aprobatę w całości. Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania zeznań powoda oraz świadka T. B. (1) chociażby w kontekście potrzeby korzystania z pojazdu z uwagi na wykonywanie pracy – działalność gospodarcza w branży budowlanej w związku z rozpoczętą budową domu jednorodzinnego w N.. Trudno w okolicznościach niniejszej sprawy nie przyjąć, iż koszty te nie były celowe i uzasadnione z uwagi na charakter oraz miejsce wykonywania działalności przez powoda. Zaznaczenia wymaga, iż potrzebny był pojazd z hakiem, aby doczepić przyczepkę do transportu materiałów budowlanych, a pomimo posiadania przez powoda innych pojazdów osobowych wymóg ten spełniał jedynie uszkodzony pojazd. Zeznania powoda w zakresie zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego (spełniającego ten wymóg) są wiarygodne albowiem potrzeba przewozu nastąpiła dopiero w dniu 24 kwietnia 2014r. i trwała do 05 maja 2014r. t.j. do czasu poprzedzającego naprawę pojazdu powoda w warsztacie, która była przewidywana z uwagi na to, iż została zlecona w „zaprzyjaźnionym warsztacie”. Nadto nie były one zawyżone biorąc pod uwagę średnią stawkę netto ustalona przez biegłego t.j. 190,55 zł netto. Także wymiar tego czasu 12 dni nie jest okresem wygórowanym przy przyjęciu, iż biegły zasadnym uznał okres najmu pojazdu zastępczego przez powoda przez około 14 dni. W tym zakresie na kwotę odszkodowania oprócz kwoty 4.324,02 zł składała się także kwota z tego tytułu t.j. 1.800 zł. Reasumując zdaniem Sądu brak w materiale dowodowym dowodu na to, aby odmówić powodowi wiarygodności, biorąc pod uwagę także krótki okres tego wynajmu i jego koszty. Zaznaczenia wymaga, iż pozwany nie naprowadził dowodu przeciwnego na twierdzenia powoda.

W konsekwencji wszystkich powyższych rozważań, posilkując się opiniami biegłego sądowego, które Sąd ocenił jako rzetelne i logiczne, Sąd uznał, że powodowi przysługuje świadczenie odszkodowawcze w łącznej kwocie 6.124,02 zł na którą składała się kwota w wysokości 4.324,02 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu oraz kwota 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, o czym orzeczono w pkt I sentencji.

W zakresie odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Z akt

sprawy wynika, iż 09 kwietnia 2014r. potwierdzono zgłoszenie szkody przez powoda. Pozwany w dniu 26 czerwca 2014r. będącym dniem przyznania odszkodowania w kwocie 2.794,86 zł posiadał niezbędne informacje stanowiące podstawę wyliczenia wartości odszkodowania w zakresie uszkodzonego pojazdu oraz w dniu 17 października 2014r. w zakresie najmu pojazdu zastępczego, przyjmując 14 – dniowe dodatkowe terminy na realizację wypłaty należało przyjąć, że powód najpóźniej powinien ich dokonać w dniu 10 lipca 2014r. oraz w dniu 31 października 2014 r. wobec czego w opóźnieniu z zapłatą kwoty 4.324,02 zł pozostaje od dnia 11 lipca 2014 r., zaś z zapłatą kwoty 1.800 zł od dnia 1 listopada 2014r. Orzekając w przedmiocie odsetek ustawowych Sąd miał zarazem na względzie, aktualne brzmienie art. 481 § 2 k.c., w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. Dlatego też w zakresie odsetek sprzed daty 1 stycznia 2016 r. zasądzone odsetki ustawowe, zgodnie z poprzednim brzmieniem art. 481 § 2 k.c., wedle którego, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego pełnomocnika, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zauważyć należało, że w rozpoznawanej sprawie powód okazał się stroną wygrywającą sprawę w całości, co dawało podstawę dla obciążenia pozwanego całością poniesionych przez stronę powodową kosztów postępowania. Na poniesione przez powoda koszty w wysokości 2.124 zł składają się następujące kwoty: 307 zł (opłata od pozwu), 17 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa), 1.200 zł (wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu t.j. Dz.U. z 2013r. poz.461), 600 zł (zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego).

Na koszty sądowe w niniejszym postępowaniu złożyły się także koszty opinii sądowej w kwocie 1.297,66 zł. Zgodnie z wyżej powołaną zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania i na podstawie art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010r. Nr 90, poz.594 ze zmianami) Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 97,66 zł rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych. Albowiem w tej części koszty te zostały tymczasowo pokryte przez Skarb Państwa, przy uwzględnieniu, iż pozwany także uiścił zaliczkę na poczet tych kosztów w kwocie 600 zł.

Sędzia Anita Wolska

Sygn. akt I C 1993/15

Zarządzenia:

Dnia 31 października 2019 r.

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi pozwanego,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.

Sędzia Anita Wolska